

Polední pauza nebyla zrovna nejdelší, nicméně na pokrytí nejdůležitějších potřeb stačila. Alespoň mě teda stačila. Pro rejpalý tou potřebou jsem myslel přijímání potravy neboli stravování. Prostě jídlo. Žrádlo. Jasný ne?

Po duchaplných diskuzích o tom kam ta Federace spěje, a jak prd dělá, a jak ji zžírá zbytečná byrokracie atd. jsme se začali belhat zpět na veselou Veselku. Začátky těch odpoledních tréninků nebývají moc veselé, ale když je to na Veselce, tak i ti největší pesimisti se začnou veselit a tancovat a zpívat a tak no. Však to znáte.

Když všichni vydejdali ty studený mokrý kimona, tak se pokračovalo ve cvičení. Tentokrát v duchu katate rjote dory. Útočník vás chytl a prudil jako by chtěl dělat yonkió nebo co. Takže na řadu přišel chvat vyprošťovák a pak zase změna směru a ikió, nykió, juji garami, kotegaeshi a sokumen irimi nage. Jak jsem řekl těch změn směru bylo místy celkem dost, třeba u kotegaeshi. Nicméně i poleno jako já to nakonec pochopilo a to je téměř jako vítězství.

Během dne se objevila zajímavá forma sankyó. Možná tak zajímavá není, ale obsahovala jeden detail se kterým jsem se dosud nesetkal anebo, a to spíše setkal, ale nevšiml jsem si ho. Víte co, takové to zatlačení než dovedete útočníka k zemi. Teď si uvědomuji, že se vlastně všechny techniky cvičili ve formě omote. Roman zakončil svým božským Kokjú hó. Následovalo vydýchání a... ..zkoušky.

Co bylo zajímavé a v místních končinách pozoruhodné byla účast dětí a vyložených začátečníků na semináři. Nevím jak to Kohy udělal a ukecal své ovečky aby absolvovaly, ale každopádně klobouk dolů před Kohym a hlavně před novejmá aikido nadšencema. Akorát si myslím že tyhle účasti mladých aikidokas z Litomyšlského „Veselka Aikido tatami struhadlo“ na seminářích v jiných destinacích jsou dost nebezpečné. Zejména proto, že když si oni zkusí nějaké jiné tatami než pověstné Litomyšlské struhadlo, tak by se také už nemuseli vrátit.... cha... cháááááá... cha... cha... chááá... cha... cha. To je sranda. Ne prý letos byl v Litomyšli nadprůměrný nábor, takže se můžeme těšit na další, novou, neopotřebovanou, mladou, krásnou generaci aikidokas. Potěšující byla i celkem hojná účast hakam (vyšších technických stupňů). Potěšující na tom bylo to, že člověk konečně viděl jak to aikido má vypadat ☺. Přece jen se člověk alespoň má od koho co přiučit, že ehm. Takže účast gut po všech stránkách a také z hojné účasti vyplývá, že Roman je v kurzu, když se na něj sjíždějí borci do Litomyšlské díry z takové dálky. No zas taková dálka to není, ale potěší to.

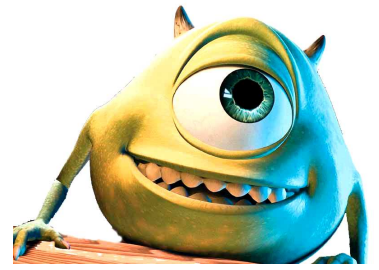
Zkoušky. Po dlouhé době jsem se podíval jak vypadají zkoušky. Co kdybych třeba taky nějaký jednou dělal že. Na šestku to byla sranda. Byl tam takovej malej cipísek, kterej mezery ve znalostech dohnal nadšením. Byl fakt dobrej. Někdo dělal na čtyřku a dva borci dělali trojku. Pozn.: bavíme se o kju, kdyby někdo náhodou nevěděl. Ty dva byly celkem maséři a klobouk před nima dolů. Ten jeden borec dělal ukeho ještě jednomu mladíkovi a za chvíli cvičil sám. Chlapci cvičily skoro hodinu. Bylo vidět že už sotva pletou nohama, ale opravdu výkon to byl hodný odměny. A tou byl pro ně Romanův výrok „třetí kjú“. Takže všichni byly spokojeni. Až na jednoho človíčka, ale nebudeme to rozmazávat, však on to určitě udělá příště.

Začali jsme se pomalu rozcházet. Někteří jen smutně koukali, ale někteří bez ostychu i slzu uronily. Někteří nechtěli Romana ani pustit, aby prej zůstal tady. Ať se vykašle na

krakonošovský kraj a zůstane v našem krásném kraji Pardubickém. Však ani hradečákům se nechtělo, jak se jim na struhadle líbilo. No ale všechno jednou končí, snad proto, aby něco jiného mohlo začít a a ... a už zase kecám.

Kdyby se někomu zdál ten článek nějaký divnej a že jsem asi zhulenej, tak má pravdu. To není zdání to je fakt. Teda to že ten článek je divnej, ne že já jsem zhulenej. Každém kdo mě zná přece ví, že já nekouřím. Je to proto, že mě do toho ten ocas kecá. Pořád se s ním hádám co mám nebo nemám napsat a takhle to dopadá. Blábol na blábol. No ale když si poškrátáte ty dvě stránky nejapnejch keců, tak vám zůstane ostavec textu, ve kterém se jakž takž dozvíte co kdy kde jak a proč se dělo a jak to bylo skvělí.

No a schválně jestli uhodnete kdo mě do toho kecal a kdo jsem z těch dvou já...ten zelenej nebo ten s fialovejma flekama?

Ne fakt ne, opravdu nejsem zhulenej, já jsem takovej pořád. To je u mě normální ☺

Stanley
(Tsunami Aikido Svitavy)

